

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. února 2015 odvolání obžalovaného **J.P.**, nar. XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, a **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství Brno-venkov, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2014 č. j. 7T 205/2013-1167, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Flídra a soudců JUDr. Hany Kleinové a JUDr. Josefa Teplého rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku o trestu odnětí svobody a ve výrocích o peněžitém trestu, a to z podnětu odvolání státního zástupce.

Za splnění podmínek § 259 odst. 3, 4 trestního řádu se **nově r o z h o d u j e** tak, že se obžalovanému ukládá podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání

18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice s dohledem.**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Městského soudu v Brně byl obžalovaný J.P. uznán vinným ze spáchání dvojnásobného přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že

I.

v době od 9. 3. 2011 do 18. 8. 2011, v XXXXX na ulici XXXXX, na ředitelství Městské policie XXXXX, v postavení strážníka a ředitele Městské policie XXXXX, s přiděleným číslem XXXXX, v rozporu s § 6 odst. 1, § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, § 2 odst. 2, odst. 4, a § 14 odst. 1, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, s cílem umožnit pachatelům přestupků v dopravě, často svým známým, zjištěným Městskou policií XXXXX, vyhnout se řádnému projednání přestupku a případnému uložení sankce tak v rozporu se svojí povinností strážníka nejenže řešil některá přestupková jednání osobně, ačkoli neměl, neboť v dané době udržoval blízký přátelský vztah s pachatelem přestupku, ale jednotlivé dále uvedené případy jednání naplňující znaky přestupku ani řádně neprošetřil a nepředložil k projednání ve správním řízení před příslušným orgánem Magistrátu města XXXXX, a namísto toho zajistil, aby v Informačním systému Městské policie XXXXX byly tyto případy vykázány jako vyřízené domluvou, ačkoli k žádné domluvě z jeho strany ve vztahu k přestupcům nedošlo, přičemž takto se konkrétně jednalo o následující případy řazené podle čísel jednacích Městské policie XXXXX:

1.) MP-07801/01D-11, datum spáchání přestupku 2. 5. 2011, přestupce není uveden, pouze provozovatel spol. XXXXX, vozidlo Citroën XXXXX, stání 4 koly na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno pravděpodobně nejpozději dne 15. 8. 2011,

2.) MP-03640/07D-11, datum spáchání přestupku 11. 8. 2011, přestupce J.R., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Ford spz XXXXX (dle fotodokumentace velké nápisy XXXXX), XXXXX, porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky V12a, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 18. 8. 2011,

II.

v době od 20. 3. 2012 do 13. 6. 2012, v XXXXX na ulici XXXXX, na ředitelství Městské policie XXXXX, v postavení strážníka a ředitele Městské policie XXXXX, s přiděleným číslem XXXXX, v rozporu s § 6 odst. 1, § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, § 2 odst. 2, odst. 4, a § 14 odst. 1, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, s cílem umožnit pachatelům přestupků v dopravě, často svým známým, zjištěným Městskou policií XXXXX, vyhnout se řádnému projednání přestupku a případnému uložení sankce tak v rozporu se svojí povinností strážníka nejenže řešil některá přestupková jednání osobně, ačkoli neměl, neboť v dané době udržoval blízký přátelský vztah s pachatelem přestupku nebo s osobou na projednání přestupku zainteresovanou, ale jednotlivé dále uvedené případy jednání naplňující znaky přestupku ani řádně neprošetřil a nepředložil k projednání ve

správním řízení před příslušným orgánem Magistrátu města XXXXX, a namísto toho zajistil, aby v Informačním systému Městské policie XXXXX byly tyto případy vykázaný jako vyřízené domluvou, ačkoli k žádné domluvě z jeho strany ve vztahu k přestupcům nedošlo, přičemž takto se konkrétně jednalo o následující případy řazené podle čísel jednacích Městské policie XXXXX:

3.) MP-02297/06D-12, datum spáchání přestupku 20. 3. 2012, přestupce V.Š., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Mercedes Sprinter, XXXXX, XXXXX, stání na chodníku 2 koly, neprůchozí, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 23. 5. 2012,

4.) MP-01961/08D-12, datum spáchání přestupku 31. 5. 2012, přestupce J.M., nar. XXXXX, bytem XXXXX, vozidlo zn. Mercedes Vito XXXXX, registrovaným na firmu XXXXX, porušení povinnosti zákazové značky "Zákaz vjezdu všech vozidel" (č. B 11) MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHY, zabránění veřejného prostranství, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou strážník č. XXXXX, v ISMP vyznačeno dne 7. 6. 2012, přičemž J.M. nar. XXXXX, není v žádném pracovněprávním poměru k firmě XXXXX, takto byl jako přestupce v ISMP označen bezdůvodně a neoprávněně, protože se přestupku nedopustil, na uvedeném místě nebyl a vozidlo neřídil, tohoto jednání se ve skutečnosti dopustil jeho syn, J.M. ml., nar. XXXXX, zaměstnanec firmy XXXXX, který byl v minulosti opakovaně za spáchání přestupků v dopravě sankcionován,

5.) MP-01963/08D-12, datum spáchání přestupku 31. 5. 2012, přestupce V.D., nar. XXXXX, trv. bytem XXXXX, vozidlo zn. Citroën XXXXX, porušení povinnosti zákazové značky "Zákaz vjezdu všech vozidel" (č. B 11) MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHY, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou strážník č. XXXXX, v ISMP vyznačeno dne 7. 6. 2012,

6.) MP-01964/08D-12, datum spáchání přestupku 31. 5. 2012, přestupce J.D., nar. XXXXX, bytem XXXXX, parkování s vozidlem Volvo XXXXX, registrovaným na firmu XXXXX, porušení povinnosti zákazové značky "Zákaz vjezdu všech vozidel" (č. B 11) MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHY, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou strážník č. XXXXX, v ISMP vyznačeno dne 13. 6. 2012,

7.) MP-03823/13D-12, datum spáchání přestupku 14. 2. 2012, přestupce J.K., ředitelka XXXXX, nar. XXXXX, trv. bytem XXXXX, parkování s vozidlem Mercedes XXXXX čtyřmi koly na chodníku, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou strážník č. XXXXX, v ISMP vyznačeno dne 13. 6. 2012.

Za výše uvedený dvojnásobný přečin byl obžalovanému uložen podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30

(třiceti) měsíců. Podle § 67 odst. 2 písm. b), § 68 odst. 1, 2, 3, 4, 5 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen taktéž peněžitý trest ve výši 120 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby byla stanovena na částku 1.000 Kč, tedy celkem 120.000 Kč. Podle § 69 odstavce 1 trestního zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen taktéž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu strážníka obecní policie na dobu 3 (tří) let.

Podle § 226 písm. b) trestního řádu byl obžalovaný J.P., zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství Brno – venkov ze dne 7. 11. 2013 č.j. ZT 401/2012-207 pro skutek, že v přesněji nezjištěném období od 26. 1. 2011 do 30. 3. 2011 v XXXXX, na ředitelství Městské policie XXXXX, v postavení strážníka a I. náměstka ředitele Městské policie XXXXX a od 9. 3. 2011 v postavení ředitele Městské policie XXXXX, s přiděleným číslem XXXXX, v rozporu s § 6 odst. 1, § 10 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, § 2 odst. 2, odst. 4, a § 14 odst. 1, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, bez řádného dalšího prošetření, nechal v Informačním systému Městské policie XXXXX dne 30. 3. 2011 vyznačit vyřešení přestupku č. j. MP-00713/06D-11, spáchaného dne 26. 1. 2011 přestupcem XXXXX, zastoupené J.R., bližší informace neuvedeny, vozidlem Audi XXXXX na ulici XXXXX, porušením povinnosti ze zákazové značky zákaz vjezdu všech vozidel (v obou směrech č. B1), mimo vozy DPMB, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, domluvou, v čemž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání útoku pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem.

Podle § 226 písm. c) trestního řádu byl obžalovaný zproštěn také obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství Brno – venkov ze dne 7. 11. 2013 č.j. ZT 401/2012-207 pro skutek, že v době od 5. 2. 2010 do 18. 10. 2011, a dále pak v období od 20. 3. 2012 do 12. 7. 2012 v XXXXX, na ředitelství Městské policie XXXXX, v postavení strážníka a I. náměstka ředitele Městské policie XXXXX a od 9. 3. 2011 v postavení ředitele Městské policie XXXXX, s přiděleným číslem XXXXX, v rozporu s § 6 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, § 2 odst. 2, odst. 4, § 3 a § 14 odst. 1, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, s cílem umožnit pachatelům přestupků v dopravě, často svým známým, zjištěným Městskou policií XXXXX, vyhnout se řádnému projednání přestupku a případnému uložení sankce, či s cílem poskytnout pachatelům přestupků, mnohdy svým známým, neoprávněnou výhodu tím, že je vůbec anebo řádně neustanovil, ani neučinil žádné opatření k jejich ustanovení, a tak v rozporu se svojí povinností strážníka nejenže řešil některá přestupková jednání osobně, ačkoli neměl, neboť v dané době udržoval přátelský či obdobný vztah s pachatelem přestupku nebo osobou přestupci známou, která měla na věci zájem, ale nadto jednotlivé dále uvedené případy jednání naplňující znaky přestupku ani řádně neprošetřil, neprojednal anebo nedeslal, či neuložil odeslat k projednání ve správním řízení před příslušným orgánem Magistrátu města XXXXX, a namísto toho zajistil, aby v Informačním systému Městské policie XXXXX byly tyto případy vykázané jako vyřízené domluvou, ačkoli k žádné domluvě z jeho strany ve vztahu k přestupcům nedošlo,

přičemž takto se konkrétně jednalo o následující případy řazené podle čísel jednacích Městské policie XXXXX:

1. MP-03119/13D-10, datum spáchání přestupku 5. 2. 2010, přestupce Ch., bližší údaje neuvedeny, zastupitel, vozidlo KIA XXXXX, stání dvěma koly na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, datum zápisu do ISMP nezjištěno,
2. MP-01338/06D-10, datum spáchání přestupku 18. 3. 2010, přestupce D.S. (správně S), Česká republika, XXXXX, bližší údaje neuvedeny, vozidlo Volkswagen XXXXX, stání v křižovatce XXXXX, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 24. 3. 2010,
3. MP-04012/01D-10, datum spáchání přestupku 19. 4. 2010, P.A., Česká republika, XXXXX, bližší údaje neuvedeny, vozidlo Ford XXXXX, XXXXX, stání na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 22. 4. 2010,
4. MP-04599/01D-10, datum spáchání přestupku 28. 4. 2010, přestupce J.R., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo KIA XXXXX, porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky "zákaz vjezdu všech vozidel, v obou směrech (B1) mimo DO + stání na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 4. 5. 2010,
5. MP-11813/13D-10, datum spáchání přestupku 29. 4. 2010, přestupce neuveden, vozidlo AUDI XXXXX, zaparkování vozidla v obytné zóně mimo vyznačené parkoviště, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP nedohledáno datum vyznačení,
6. MP-11852/13D-10, datum spáchání přestupku 29. 4. 2010, přestupce G.P., Česká republika, XXXXX, další data neuvedena, vozidlo Volkswagen XXXXX, XXXXX, porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky B28 - zákaz zastavení, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 14. 5. 2010,
7. MP-07337/01D-10, datum spáchání přestupku 3. 8. 2010, přestupce neuveden, vozidlo Škoda XXXXX, XXXXX, porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky B29 + stání 2 koly na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 10. 8. 2010,
8. MP-21220/13D-10, datum spáchání přestupku 7. 9. 2010, přestupce neuveden, vozidlo Škoda XXXXX, XXXXX, zaparkování vozidla v obytné zóně mimo vyznačené parkoviště + stání 2 koly na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 15. 9. 2010,
9. MP-10730/01D-10, datum spáchání přestupku 4. 11. 2010, přestupce neuveden, vozidlo Opel XXXXX, XXXXX, porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky B28 + stání v protisměru, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 11. 11. 2010,
10. MP-06334/06D-10, datum spáchání přestupku 12. 11. 2010, přestupce R.N., Česká republika, XXXXX, bližší údaje neuvedeny, vozidlo Škoda XXXXX, XXXXX, stání 2 koly na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 24. 11. 2010,
11. MP-27394/13D-10, datum spáchání přestupku 16. 11. 2010, přestupce Č.G., Česká republika, XXXXX, bližší údaje neuvedeny, vozidlo Peugeot XXXXX, XXXXX, 12

- naproti, stání 4 koly na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 24. 11. 2010,
12. MP-30309/13D-10, datum spáchání přestupku 22. 12. 2010, přestupce neuveden, vozidlo Volvo XXXXX, XXXXX, nedodržení stanoveného zákazu zastavení a stání, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno pravděpodobně 6. 1. 2011,
13. MP-30736/13D-10, datum spáchání přestupku 31. 12. 2010, přestupce P.S., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Volvo XXXXX, XXXXX, nedodržení zákazu zastavení a stání, nedodržení 5 metrů před přechodem pro chodce, naměřeno 0,4 metru, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v ISMP vyznačeno, že dne 6. 1. 2013 spis předán strážníkovi 0931, řešil domluvou str. č. XXXXX, v ISMP vyznačeno 6. 1. 2011 nebo 7. 1. 2011,
14. MP-01650/06D-11, datum spáchání přestupku 28. 2. 2011, přestupce P.S., XXXXX, není uvedeno datum narození, vozidlo Volvo XXXXX, XXXXX - naproti, porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky V13a, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. č. XXXXX, v ISMP vyznačeno 14. 4. 2011,
15. MP-02440/06D-11, datum spáchání přestupku 28. 3. 2011, přestupce J.K., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Mercedes XXXXX, XXXXX, nedodržení vzdálenosti před přechodem pro chodce, nedodržení stanoveného zákazu zastavení a stání, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 31. 5. 2011,
16. MP-06974/01D-11, datum spáchání přestupku 15. 4. 2011, přestupce P.K., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Mercedes XXXXX, XXXXX, nedodržení zákazu zastavení a stání v křižovatce, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. č. XXXXX, v ISMP vyznačeno 16. 5. 2011,
17. MP-05339/05D-11, datum spáchání přestupku 22. 5. 2011, přestupce V.H., Česká republika, XXXXX, není uvedeno datum narození, vozidlo Jeep XXXXX, XXXXX, stání 2 koly na chodníku, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno dne 31. 5. 2011,
18. MP-09514/01D-11, datum spáchání přestupku 13. 6. 2011, přestupce M.J., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Opel XXXXX, XXXXX, stání na chodníku 4 koly, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, 19. 10. 2011 řešil domluvou str. XXXXX, téhož dne proveden zápis do ISMP,
19. MP-07853/05D-11, datum spáchání přestupku 10. 10. 2011, přestupce E.X., nar. XXXXX, vozidlo Škoda XXXXX, XXXXX, nerespektování dopravní značky zákaz stání (zastavení) v době blokového čištění, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, 18. 10. 2011 řešil domluvou str. XXXXX, téhož dne proveden zápis v ISMP,
20. MP – 11840/13D-12, datum spáchání přestupku 11. 5. 2012, přestupce J.Ch., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Peugeot XXXXX, XXXXX, porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech (B1) + neponechání volného jízdního pruhu 3 m pro každý směr jízdy, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 23. 5. 2012,

21. MP-12407/13D-12, datum spáchání přestupku 17. 5. 2012, přestupce A.P., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Škoda XXXXX, XXXXX, porušení povinnosti vyplývající z dopravní značky B 28 - zákaz zastavení, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 23. 5. 2012,
22. MP-04455/06D-12, datum spáchání přestupku 22. 5. 2012, přestupce H.K., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Peugeot XXXXX, při stání vozidla nezůstal volný alespoň 1 jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, 13. 6. 2012 řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno 13. 6. 2012,
23. MP-16015/13D-12, datum spáchání přestupku 24. 6. 2012, přestupce P.S., nar. XXXXX, XXXXX, vozidlo Volvo XXXXX, nedodržení zákonem stanoveného zákazu zastavení a stání před vjezdem + stání 2 koly na chodníku, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, řešil domluvou str. XXXXX, v ISMP vyznačeno dne 12. 7. 2012,

v čemž bylo podanou obžalobou spatřováno spáchání útoků dvou pokračujících přečinů zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku si ihned po jeho vyhlášení podal přímo do protokolu o hlavním líčení ze dne 22. 10. 2014 odvolání obžalovaný, které blíže odůvodnil podáním ze dne 12. 12. 2014. Odvolání směřuje jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu.

Obžalovaný poukazuje na skutečnost, že pokud svědkyně R. uvedla, že nikdy v informačním systému nevyznačila jako řešitele jinou osobu, pokud k tomu neměla oprávnění, pak je zarážející, že její výpověď je v rozporu s tvrzeními dalších svědků, kdy tito buď ani s obžalovaným, nebo ani s nikým jiným z Městské policie XXXXX svoji správní věc neprojednávali, nebo ji projednávali s jinými strážníky na přepážkách, avšak i tak je v informačním systému zaneseno číslo XXXXX patřící obžalovanému. Další pochybnost o svědeckých, resp. morálních kvalitách svědkyně R. vnáší do věci vyjádření svědka K., kdy i jeho identifikační údaje coby řešitele byly do informačního systému zaneseny svědkyní R., aniž o případech či o jejich řešení, popř. vyřešení svědek K. věděl.

Obžalovaný dále namítá, že pokud má soud k dispozici svědka, jehož sdělení se jeví jako souladná s jednou skupinou důkazů, avšak rozporná se skupinou důkazů jiných, bylo by namístě, v duchu zásady „in dubio pro reo“, takového svědka a jeho svědectví nepřipustit, neboť důvěryhodnost výpovědi takového svědka je již narušena a nelze na jejím základě činit závěry o vině obžalovaného. Obžalovaný následně připomíná, že z technického hlediska svědkyni R. nic nebránilo činit v informačním systému jakékoliv zápisy ve vztahu k věcem řešeným Městskou policií Brno a nebyl ani vyvrácen závěr plynoucí z výpovědi obžalovaného, svědka K. i jiných osob, že svědkyně R. činila v informačním systému i zápisy, které se nezakládají na pravdě a ke kterým oprávněna nebyla.

Řízení je dle obžalovaného zatíženo neodstranitelnou vadou, a to kvůli pochybení orgánů činných v trestním řízení, kdy nedošlo k zajištění "místa činu" - informačního systému Městské policie XXXXX, čímž došlo fakticky k manipulaci s důkazy, nebyly zajištěny přehledy událostí, přestupků. Toto se sice zčásti snažil nalézací soud nahradit, leč vzhledem k situaci a

značné časové prodlevě toliko okrajově.

Obžalovaný dále soudu I. stupně vytýká, že ze všech osob, které údajně měly na základě vyznačení svědkyní R. řešit přestupky, vyslechl soud pouze svědka K. a ostatními se vůbec nezabýval, takže není postaveno najisto, jak k vyznačování došlo. Svědkyně R. tvrdí, že přestupky vyřizovaly uvedené osoby, zatímco K. taková jednání za sebe vyloučil. Stav měl být tedy ověřen výsledkem dalších svědků.

Nalézací soud se taktéž nevypořádal s otázkou fungování vnitřní pošty u MP XXXXX. Pracovnice, která měla na starosti uvedenou agendu pošty, vyslechnuta nebyla, ani nebyl vyslechnut ředitel kanceláře ředitele MP XXXXX.

Obžalovaný dále poukazuje na skutečnost, že svědek K. potvrdil, že za data vložená do informačního systému odpovídá zpracovatel. Nedokáže vysvětlit, proč je v předmětném seznamu svědkyní R. zanesen, když přestupky s danými osobami neprojednával, není si vědom, že by takové přestupky řešil.

Obžalovaný dále podotýká, že uvedl-li soud, že má obhajobu obžalovaného za vyvrácenou, uvádí-li obžalovaný, že řešená jednání J.M. a dalších osob ze společnosti XXXXX a jednání K. nebyla přestupky, je otázkou, na základě čeho nalézací soud k takovému závěru dochází a zda je právě nalézací soud ze zákona oprávněn činit pravomocné závěry o tom, zda byl spáchán přestupek či nikoliv. K rolím jmenovaných osob, k událostem, v nichž tyto figurovaly, bylo sice provedeno vyčerpávající dokazování, nicméně ani po takovém dokazování nelze uvést, že by se jednalo o spáchání přestupků, a tedy ani o pachatele přestupků. Pracovníci společnosti XXXXX měli udělenou výjimku a pouze svojí nedůsledností doklad o jejím udělení, na některá vozidla neumístili. A nebyl-li v oblasti s povoleným vjezdem další zákaz (zákaz stání či zastavení), mohla vozidla v dané oblasti v době konání akce i parkovat, což se, neznámo proč, snaží nalézací soud opakovaně zpochybňovat.

Obžalovaný má za to, že jednání K. nebylo přestupkem, neboť se jednalo o jednání v krajní nouzi. Obžalovaný se omlouvá, že opakuje svoji obhajobu z hlavního líčení, ale pokud jeho tehdejší úsudek nyní nalézací soud zpochybňuje a staví jej do role trestného činu, je na to nutné reagovat.

Obžalovaný dále uvádí, že vezme-li se v potaz, že v případě C. a jeho zaměstnanců obžalovaný toliko uvedl v soulad stav, kdy byla udělena výjimka a kdy byl držitel výjimky (či jeho zaměstnanec) nesprávně vyhodnocen jako možný přestupce, pak nelze v hodnocení subjektivní stránky jednání obžalovaného v žádném případě shledávat cíl získat jinému neoprávněný prospěch, poskytuje-li adresátu této výjimky přístup, na který má tento nárok, navíc z pozice osoby podílející se na organizování akce, v jejímž rámci byla výjimka udělena.

Stejně tak je nesprávné spatřovat cíl získat pro jiného neoprávněný prospěch v jednání obžalovaného vůči K.. Jednání K. nelze vyhodnotit jinak než jako jednání v krajní nouzi, kteréžto nikdy nemůže být považováno za přestupek, správní delikt či dokonce trestný čin. K přestupku nedošlo a k této skutečnosti obžalovaný po právu přihlédl, tudíž neposkytoval K. žádný prospěch, na který by neměla právo. Obžalovaný namítá, že s aplikací institutu krajní nouze se nalézací soud nevypořádal. Jednání K. splňovalo zákonem stanovené podmínky pro jednání v krajní nouzi s ohledem na princip subsidiarity a proporcionality ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona, tedy v posuzovaném případě podmínky stanovené zákonem o přestupcích nutné pro aplikaci institutu krajní nouze v případě K. byly splněny. Situaci rodičky nebylo možno za daných okolností řešit jinak, princip proporcionality pak porovnává následek způsobený odvrácením nebezpečí s následkem, který hrozil. Život rodičky a nascitura byl bezpochyby nadřazen jinak nepovolenému zaparkování na chodníku. V dané věci

existovalo reálné, přímo hrozící nebezpečí zájmu chráněnému zákonem, jednalo se o dva životy a zdraví. Jednání K. skutečně směřovalo k odvracení nebezpečí reálně hrozícího, nikoliv potencionálního. Sestra K. skutečně po příjezdu do porodnice dítě porodila.

Obžalovaný dále namítá, že nalézací soud nedoložil, že jednání K. a zaměstnanců společnosti XXXXX bylo přestupkem, a už vůbec nedoložil jakékoliv závadné jednání obžalovaného v tomto směru, když i podle orgánu, který vydává metodiku k činnosti strážníků je zřejmé, že se o přestupky nejednalo. Obžalovaný poukazuje na svědeckou výpověď svědka I.Ch. z Ministerstva vnitra ČR, který popsal metodiku a příslušné pasáže správního řízení s odkazem na platné předpisy, a jehož výklad má pro posouzení věci zásadní význam. Soud prvního stupně se však s touto výpovědí prakticky nevypořádal. Navíc bylo odepráno svědectví P. z odboru dopravy Magistrátu města XXXXX, který by jediný mohl specifikovat, jaká je praxe vztahů MP XXXXX a XXXXX, odboru dopravy.

Obžalovaný má dále za to, že k soudem konstatovaným listinám předloženým svědkyní R. měl nalézací soud vyslechnout svědkyni G., asistentku ředitele MP XXXXX, jejíž svědectví by patrně bylo bývalo vysvětlilo komunikaci mezi ředitelem a sekretariátem ředitele, vedení kanceláře ředitele (k tomuto měl být dále slyšen i svědek P., jehož výslech byl nalézacím soudem taktéž odmítnut). Z výpovědí řečených svědků by nejspíše vyšlo najevo, že jednatelé právnických osob, svědci R. a P. měli být ze strany MP XXXXX kontaktováni za účelem zjištění toho, kdo ze zaměstnanců měl podle vedené knihy jízd vozidla v užívání v prošetřovaných věcech, což je sporný moment soudem konstatovaného důkazního přínosu svědkyně R..

Ohledně věci pana Š. se soud prvního stupně náležitě nevypořádal s otázkou, kdo vyznačil číslo řidičského průkazu pana V.Š. do evidence, když obžalovaný toto zcela průkazně vůbec neměl k dispozici.

Osoby zaměstnanců společnosti XXXXX, K. a řidič Š. jsou ve vztahu k obžalovanému osobami jemu neznámými, nejedná se o jeho přátele či známé.

Obžalovaný namítá, že pokud soud u některých z uvedených osob konstatuje žádost těchto osob o vyřešení mimo zákonný postup, pak tento lze přičíst neznalosti či nezkušenosti ve vztahu k předpisům správního práva. I v těchto případech však obžalovaný, jak bylo i prokázáno, řešení mimo zákonný postup odmítal, a byl-li jím po zvážení věci právní zájem dané osoby objektivně vyhodnocen jako oprávněný, pak této osobě v mezích zákona vyhověl.

Obžalovaný shrnuje, že vztahy osob jsou běžnou součástí lidského i pracovního života. Je nepochybné, že mnoho osob znalo obžalovaného stejně tak, jako obžalovaný znal mnohé osoby z pracovního, osobního či veřejného života. Obžalovaný má však za to, že pokud bychom na věc nahlíželi rigorózní optikou nalézacího soudu, pak by byly de facto celá státní správa, justice a další složky absolutně paralyzovány tím, že by se neustále řešily podjatostní důvody, protože se nějaké osoby spolu znají. A lze jít ještě dále. Dle obžalovaného je třeba položit si otázku, zda to, že se úřední osoba s někým zná nebo přátelí, je samo o sobě důvodem k tomu, aby měla zájem na získání neoprávněného prospěchu pro tyto své přátele a známé. Logickým výkladem ust. § 14 správního řádu lze dojít k závěru, že pouhý vztah úřední osoby a účastníků k vyloučení úřední osoby nestačí a musí k němu přistoupit i další okolnosti.

Kromě toho, získal-li obžalovaný svým postupem takovou vědomost o jím řešených událostech, která na jeho straně vylučovala důvodné pochybnosti, jednalo se o rozhodnutí správního orgánu v souladu s ust. § 3 správního řádu, kdy platí v těchto věcech zásada volného hodnocení důkazů správního orgánu, a toto hodnocení nesmí být poměřováno jinak, než toliko prostřednictvím opravných prostředků a rozhodnutí nadřízených správních orgánů. Svými

unáhlenými závěry tak nalézací soud ignoruje do rozhodovací sféry jiného orgánu obdobným způsobem, jako by v trestní věci soudci někdo vyčítal, že v některých věcech postupoval, resp. rozhodoval tak či onak, což je nepřipustné.

Obžalovaný pak poukazuje na skutečnost, že pokud je jakýsi tvrzený okruh známých vytržen z množiny některých dalších účastníků, kterým obžalovaný věci taktéž méně formálně vyřešil, pak je otázkou, proč tedy je jedna skupina jednání trestná a druhá nikoliv, i když se jedná o vysoce podobné případy.

Závěr nalézacího soudu, že v případě jednání obžalovaného je zapotřebí užít norem trestního práva, je dle obžalovaného v příkrém rozporu s požadavky subsidiarity trestní represe. Pokud je někomu vyčítáno, že v rámci správního řízení nepostupoval tak, jak má někdo názor, že by postupovat měl, pak je zde dostatek nápravných institutů, počínaje stížnostmi, soudním přezkumem a obnovou řízení a konče pracovníprávním postihem jednající úřední osoby. Vyčítá-li se obžalovanému "osobní angažovanost", pak, byla-li by prokázána, ji s ním má řešit jeho zaměstnavatel, nikoliv trestní soud. Nadto obžalovaný poznamenává, že je lepší angažovaný úředník, než úředník nečinný. Pokud totiž uvedená "osobní angažovanost" shrnuje shora uvedená jednání obžalovaného, stěží lze této vyčítat něco jiného, než že její zásluhou veřejná správa nepůsobí jako odosobněný a odlidštěný moloch, sériově vydávající shodná rozhodnutí v nestejných věcech, bez ohledu na osobní a často jedinečné okolnosti účastníků.

Soudem heroizovaný "nezávadný" úřední postup tak, jak je částečně definován nalézacím soudem v napadeném rozhodnutí, je ve skutečnosti postupem představujícím zosobněný přepjatý formalismus, který bývá tak často předmětem pranýřování konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu České republiky. Je zapotřebí si uvědomit, a tímto se soud prvního stupně nezabýval, že účastník správního řízení zde není pro potřeby správního orgánu, nýbrž naopak. Obžalovaný na podporu svého tvrzení odkazuje na judikáty NSS, a to I As 30/2008 a I Ans 2/2008. Obžalovaný uvádí, že z uvedeného vyplývá, že jedině, čeho se dopustil, byl lidský a osobní přístup ke každému žadateli, který se na něj obrátil, ať se již jednalo o osoby jemu známé či nikoliv.

Obžalovaný nesouhlasí s výrokem soudu prvního stupně o své vině, a tedy i s výrokem o trestu. Obžalovaný poukazuje na skutečnost, že ve výroku o trestu ve výčtu přitěžujících okolností uvádí nalézací soud i přitěžující okolnost uvedenou v ust. § 42 pod písm. f) tr. zákoníku, kdy měl použít své funkce ke spáchání trestného činu, čímž duplikuje skutkový znak uvedený v § 329, resp. ve výkladovém ustanovení § 127 tr. zákoníku a jednu okolnost, a tato je mu tak de facto soudem vyčítána dvakrát. Z povahy přečinu dle ust. § 329 odst. 1 tr. zákoníku je naprosto patrné, že přečin zneužití pravomoci úřední osoby ve svých skutkových podstatách vždy obsahuje okolnost, že pachatel zneužije své funkce, protože tato okolnost nesmí být dávana k tíži obžalovanému rovněž jako okolnost přitěžující. Proto nelze s hodnocením soudu prvního stupně ve vztahu k uplatněné přitěžující okolnosti, souhlasit, stejně, jako nelze souhlasit s výrokem o vině.

Soud dále mimo jiné uložil obžalovanému peněžitý trest, přičemž argumentoval mzdovými listy obžalovaného, aniž vzal v úvahu, že obžalovaný je starobním důchodcem a jeho příjmy rozhodně nejsou takové, jak se mylně domnívá soud I. stupně, přičemž nelze přehlédnout skutečnost, že tento stav byl dán již ke dni vynesení rozsudku ve věci a případné změny soud nezjišťoval. Výše peněžitého trestu je tak pojata nesprávně. Projednávané skutky nejsou ani v obžalobě vyhodnoceny jako majetkové delikty a tak či onak nebylo prokázáno, že by byla způsobena nějaká majetková škoda.

Navrhuje se napadené rozhodnutí zrušit, neboť nebylo prokázáno, že by kterýkoliv v obžalobě

označený skutek byl trestným činem.

Výše uvedený rozsudek byl v zákonné lhůtě napaden taktéž odvoláním státního zástupce Okresního státního zastupitelství Brno- venkov. Odvolání směřuje jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu, a to v neprospěch obžalovaného.

Státní zástupce nesouhlasí se závěry soudu ohledně zprošťujících výroků do viny a výroku do trestu zákazu činnosti, a to z následujících důvodů.

Ke zprošťujícím výroků do viny státní zástupce uvádí, že je zřejmé, že soud uznal vinu vycházející ze čtyř stěžejních okruhů důkazů. Jde o výpověď svědkyně Bc. J. R., dále o listinné důkazy v podobě karet událostí z informačního systému Městské policie XXXXX, dále o obsahy telefonních odposlechnů a konečně o listinné důkazy předložené svědkyní R. na č.1. 1046-1047 trestního spisu v podobě tzv. parkovačky k případu sv. Ing. R. a v podobě výzvy k podání vysvětlení k případu spol. XXXXX. Tyto všechny důkazy nalézací soud hodnotí jako věrohodné a s takovýmto hodnocením uvedených důkazů souhlasí i státní zástupce.

Oproti tomu tam, kde nejsou ostatní důkazy podpořeny odposlechy či listinami předloženými svědkyní R. na č.1. 1046-1047 trestního spisu, soud I. stupně obžalovaného zprostil viny, aniž by však zbývající usvědčující důkazy, především tedy výpověď svědkyně R. a listinné důkazy v podobě karet událostí z informačního systému Městské policie XXXXX hodnotil jako nevěrohodné, resp. v případě svědkyně R. je její soudem naznačovaná nevěrohodnost v případě odůvodnění zprošťujícího výroku dle § 226 písm. c) trestního řádu s ohledem na důkazní situaci nedůvodná.

Státní zástupce tak má za to, že zprošťující výroky o vině jsou v rozporu s provedenými důkazy. Soud při hodnocení důkazů při zprošťujících výroci nepostupoval důsledně podle § 2 odst. 6 trestního řádu, neboť hodnotil opatřené důkazy jednostranně ve prospěch obžalovaného a skutková zjištění soudu není možno považovat ani za logicky odůvodněná.

Ke zprošťujícímu výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu uvádí státní zástupce, že lze souhlasit s tím, jak soud v základu popisuje interakci mezi svědkem R. a obžalovaným, nicméně k tomu je třeba dodat, že obžalovaný, jak sám doznává ve vyjádření k výpovědi tohoto svědka, se jeho věcí individuálně dále nezabýval, tedy logicky ani neověřil svědkovu verzi. Nelze však již souhlasit s hodnocením důkazní situace, jak činí nalézací soud a jeho závěrem, že proto nelze na straně obžalovaného spatřovat úmysl opatřit svědku R. neoprávněný prospěch. Oproti jeho závěrům má státní zástupce za to, že případ svědka R. je naopak odlišný od těch jednání, které nebyly zahrnuty do obžaloby. Z důkazní situace plyne, že je totiž okolnostmi a svým průběhem shodný s útoky, kde byl obžalovaný uznán vinným, zejm. s případem svědkyně K., případem k němuž vypovídal svědek C. či svědkyně K., a z nichž plyne modus operandi obžalovaného. To z důvodu, že mezi obžalovaným a sv. R. byly prokázány osobní vazby a zájem obžalovaného na úspěšném jednání o společném projektu mezi společností vlastněnou svědkem a sportovním klubem zastoupeným obžalovaným coby prezidentem. Obžalovaný nejen, že nedodržel zákonem stanovený postup v rámci daném předpisy citovanými v návěti obžaloby, resp. v rozsudku k oběma přečinům, jak v odůvodnění správně konstatuje nalézací soud, ale právě pro ony osobní vazby a zájem obžalovaného zavděčit se svědkovi, je nutno dovozovat subjektivní stránku u obžalovaného, neboť jinak by svědkovi netvrdil, že spáchání přestupku svědkem bylo vlastně chybou strážníků městské policie, a v rozporu s tím by svědkyni R. neuložil, aby v informačním systému městské policie vyznačila, že byl přestupek vyřízen domluvou, ačkoli k žádné domluvě směrem k přestupci nedošlo, čímž tak zajistil, že svědek R. již nebyl ani městskou policií ani příp. správním

orgánem za účelem řešení přestupku kontaktován. Přitom obžalovaný popírá, že by takový úkol, t.j. vyznačení přestupku domluvou, svědkyni uložil. To jsou ty podstatné okolnosti, které jej odlišují od případu sv. H., či sv. U., na které poukazuje v odůvodnění zproštění soud I. stupně jako shodné s případem svědka R., a proč tedy i v tomto dílčím útoku jde o trestný čin obžalovaného.

Ke zprošťujícímu výroku podle § 226 písm. c) trestního řádu pak státní zástupce uvádí, že souhlasí se soudem I. stupně, konstatuje-li, že jsou v případě dvě protichůdné skupiny důkazů. Nesouhlasí však s hodnocením soudu stran věrohodnosti vyvíňujících důkazů, o které soud opírá aplikaci zásady in dubio pro reo.

Soud na straně jedné vyjmenovává jako usvědčující důkazy zejména výpověď svědkyně R. a listiny z informačního systému Městské policie XXXXX, s čímž státní zástupce souhlasí, považuje je za věrohodné, přičemž je shodně za věrohodné považuje i nalézací soud. Na straně druhé jsou vyvíňující důkazy. Tyto jsou, oproti závěrům nalézacího soudu, dle státního zástupce nevěrohodné, a to jak v případě výsledků jednotlivých svědků - osob podezřelých z přestupku, tak svědka K., což jsou důkazy, o které soud opírá zprošťující výrok.

V případě výpovědi svědka K. shledává státní zástupce jeho osobní motivaci, aby popřel, že obdobně jako obžalovaný ukládal svědkyni R., aby v informačním systému městské policie vyřídila přestupek domluvou. Vypovídal za situace, kdy byl obeznámen s tím, že pro typově shodné jednání je obžalovaný stíhán. To významně snižuje jeho věrohodnost v této části jeho výpovědi. Jinak svědek neuvedl nic, co by věrohodnost svědkyně R. snižovalo, právě naopak uvedl skutečnosti na podporu hodnocení její osobnosti jako věrohodné. Zde nutno také připomenout kontrast, že soud v této části, t.j. zproštění dle § 226 písm. c) trestního řádu, považuje svědkyni R., byť zejm. ve spojení s listinami z informačního systému Městské policie XXXXX minimálně za sniženě věrohodnou, oproti tomu již pro uznání viny její výpověď, byť i takové části jednání obžalovaného se principiálně výpověď svědka K. dotýká, považuje za zcela věrohodnou.

Pokud jde o svědky - jednotlivé přestupce, popírají-li jakýkoli kontakt nejen s obžalovaným, resp. s kýmkoli z Městské policie XXXXX, ačkoli u řady z nich byl prokázán přátelský či profesní vztah s obžalovaným, jako v příp. svědků S., K., P., Ch., G., N. aj., přičemž současně neumějí vysvětlit, jak mohl být přestupek vyřízen domluvou a to dokonce i jen "k vozidlu" bez zjištění jeho konkrétního řidiče, je nutno hodnotit jejich výpověď vzhledem k ostatním usvědčujícím důkazům, z nichž soud vychází v případě uznání viny, jako nevěrohodné. Jinak by se obžalovaný stěžel mohl o přestupcích dozvědět a jejich vyřízení domluvou svědkyni R. uložit, jak tato svědkyně obžalovaného usvědčuje shodně s listinnými důkazy v podobě karet událostí k jednotlivým přestupkům, což je zřejmé zejména v útocih, kde ani nebyl zjištěn přestupce, či nebyl zjištěn úplnými údaji. Jedinou výjimku tvoří případ svědka S. Ten vnitřně logicky věrohodně popsal, jak pracoval pro L., přitom našel za stěračem svého vozu blokový lísteček, který si od něj převzala L. s tím, že se to pokusí nějak zařídit. Později byl přestupek v informačním systému městské policie skutečně vyřízen domluvou, ačkoli svědkyně L. podle svého tvrzení nikoho z městské policie nekontaktovala. Pokud by svědkyně vypovídala pravdu, stěžel si logicky představit, jak by se u městské policie kdo vůbec mohl dozvědět, že je na místě vyřídit přestupek domluvou, když v kartě události v informačním systému městské policie není jako řidič nikdo vyznačen. Zde jako nevěrohodnou proto hodnotí státní zástupce výpověď svědkyně L., neboť je v rozporu s výpovědí svědka S., která je vnitřně logická a to i ve srovnání s výpovědí svědkyně R., či listinným důkazem v podobě k případu se vážící karty události jak je zaznamenána v informačním systému městské policie jako přestupek vyřízený domluvou

obžalovaným bez zjištění řidiče.

Vzhledem k výše uvedenému má státní zástupce za to, že obžalovanému bylo prokázáno spáchání dílčích útoků nalézacím soudem zproštěných dle § 226 písm. c) trestního řádu.

K odvolání do trestu státní zástupce uvádí, že s délkou zákazu činnosti, uloženou soudem souhlasí. Nesouhlasí však s rozsahem zakázaných činností, kdy uložený zákaz nepovažuje za přiměřený, právě vzhledem k okolnostem případu, osobě obžalovaného a účelu trestu. Z okolností případu plyne, že obžalovaný dlouhodobě a cíleně zneužíval jemu svěřenou pravomoc, bez jakýchkoli výčitek jednal klientelisticky. Dále nutno zohlednit postoj obžalovaného k trestné činnosti, když po celý průběh trestního řízení neprojevil sebemenší lítost nad svým jednáním, zcela ji popírá a to i tam, kde je přímo usvědčován porízenými odposlechy. Pokud jde o účel trestu, jedním z nich je prevence před opakováním trestné činnosti, jde jednak o ochranu společnosti, jednak o ochranu samotného pachatele, aby nebyl sváděn k recidivě. Z průběhu trestné činnosti a postoje obžalovaného k ní plyne, že u něj hrozí její opakování, bude-li mít opět svěřenu pravomoc orgánu veřejné moci. Proto má státní zástupce za to, že je třeba společnost ochránit a obžalovanému pomoci neopakovat trestnou činnost tím, že mu bude uložen trest zákazu činnosti v rozsahu zakázaných činností navrženém státním zástupcem v závěrečné řeči.

Navrhuje se, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil Městskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí.

Na základě podaných odvolání přezkoumal Krajský soud v Brně jako soud odvolací v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K postupu podle § 254 odst. 1 věta druhá trestního řádu nebyl v tomto případě důvod. Řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována ustanovení trestního řádu zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem soudu I. stupně nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces.

Krajský soud konstatuje, že odvolání byla podána osobami oprávněnými, směřují proti rozsudku, proti němuž zákon odvolání připouští a tato odvolání byla podána včas. Z tohoto hlediska tedy krajskému soudu nic nebránilo v tom, aby se napadeným rozsudkem zabýval ve výše uvedeném rozsahu.

K námitce obhajoby, že zásada in dubio pro reo byla soudem aplikována pouze částečně, odvolací soud konstatuje, že soud obžalovaného uznal vinným především na základě odposlechů, které byly podepřeny dalšími usvědčujícími důkazy. Stejně tak pokud obhajoba poukazuje na výpověď obžalovaného a svědka K., že svědkyně R. činila v informačním systému i zápisy, které se nezakládají na pravdě, je to otázka posouzení věrohodnosti této svědkyně, která přísluší nalézacímu soudu. K tvrzení, že zcela bezprecedentně nedošlo k zajištění „místa činu“ – informačního systému Městské policie v XXXXX a tím i možnosti manipulovat s důkazy, odvolací soud uvádí, že informační systém městské policie zjevně nebyl rozhodujícím důkazem, na kterém soud postavil svůj závěr o vině, když tuto otázku zjevně řešil ve prospěch obžalovaného. Pokud obhajoba žádá, aby byli vyslechnuti ve věci další svědci, vztahovaly by se jejich výpovědi zjevně k těm útokům, které soud zprostil, a je absurdní představa, že by takové důkazy zpochybnily oněch sedm bodů výroku o vině, kde v podstatě

obžalovaný obžalovaný v telefonátech usvědčuje sám sebe. To se vztahuje nejen k navrhovaným svědkům, ale i k otázce zadávání úkolů a oběhu pošty v rámci MP Brno. K tvrzení obžalovaného, že některé z projednávaných skutků zjevně nebyly přestupky, nelze než konstatovat, že v takovém případě měla být popsána jednání řádně přezkoumána a výsledek mohl být jiný než naznačená domluva, která v podstatě vychází z doznání pachatele přestupku. Nelze také tvrdit, že v trestním řízení se hovoří o spáchání přestupků, nýbrž zjevně se jedná o projednávání a stíhání skutků, které v prvotní a základní formě znaky přestupku vykazují. Pokud by jednání K. bylo jednáním v krajní nouzi, potom jí obžalovaný fakticky svou domluvou ublížil, neboť domluva vychází z řádně zjištěného stavu a doznání přestupce. Přitom je zjevné, že obžalovaný se o žádné zjištění řádného stavu věci nezajímal, pouze vycházel z telefonické informace. Řádné projednání věci tak fakticky znemožnil. K požadavku na výslech svědkyně G. a P. odvolací soud odkazuje na své předchozí vyjádření stran výsledku dalších možných svědků. Ohledně věci pana Š. pak nelze než znovu odkázat na telefonát mezi tetou potenciálního přestupce K. a obžalovaným. Namítá-li obhajoba, že K. a řidič Š. byli obžalovanému osoby neznámými, nezbyvá než znovu poukázat na telefonát s K. a K. s obžalovaným.

Tvrzení, že postup obžalovaného lze přičíst jeho neznalosti a nezkušenosti ve vztahu k předpisům správního práva, se s ohledem na jeho věk a roky strávené v řídicích funkcích u státní či městské policie jeví poněkud absurdní. K námitce, že tvrzený okruh známých se dělí na skupinu, vůči které bylo jednání trestné a vůči druhé nikoli, pak zjevně nereaguje na závěry soudu o tom, jaké důkazy měl soud I. stupně k dispozici stran posouzení trestnosti jednání obžalovaného vůči jedné či druhé skupině. Dožaduje-li se obhajoba požadavku subsidiarity trestní represe, když celou věc měl s obžalovaným řešit jeho zaměstnavatel, nedomnívá se odvolací soud, že by úmyslné a opakované zneužívání pravomoci úřední osobou mělo být posuzováno jako kázeňský přestupek.

Lze souhlasit s názorem obhajoby, že užití funkce ke spáchání trestného činu je skutkovým znakem, nikoli přitěžující okolností. Stejně tak se jeví problematické uložení trestu peněžitého, když tuto otázku ovšem odvolací soud řešil jiným způsobem.

K odvolání státního zástupce lze uvést, že podání obžaloby i v těch částech, kde došlo ke zproštění, bylo nepochybně postupem v souladu se zákonem, když v dané situaci se v žádném případě nenabízelo řešení podle § 172 odst. 1 trestního řádu a míra pravděpodobnosti, že obžalovaný se i této trestné činnosti dopustil, musela státního zástupce vést k podání obžaloby.

Ke zprošťujícímu výroku podle § 226 písm. b) trestního řádu (svědek R) státní zástupce konstatuje, že obžalovaný nedodržel zákonem stanovený postup a s ohledem na osobní vazby byl zjevný zájem obžalovaného zavděčit se svědkovi. Pokud ovšem nalézací soud dospívá k závěru, že obžalovaný v dané situaci mohl posoudit věc jako stížnost a jako řídicí pracovník ji řešil, byť nestandardním způsobem, lze pochopit, že soud I. stupně měl určitou míru pochybností o subjektivní stránce trestného činu, přesněji řečeno nebyl v důkazní situaci, kdy by tuto subjektivní stránku mohl označit za jednoznačně prokázanou.

Ke zproštění podle § 226 písm. c) trestního řádu pak odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně neměl k dispozici onen jednoznačný důkaz, kterým jsou odposlechy obžalovaného a proti výpovědi svědkyně R. a listinným důkazům stojí výpověď svědka K., kterého státní zástupce shledává jako člověka s osobní motivací.

Z odůvodnění rozsudku se rozhodně nepodává, že by soud I. stupně považoval svědkyni R. za

nevěrohodnou. V justiční praxi lze dovodit případy, kdy nalézací soud své závěry postaví na jednom či několika důkazech, které považuje za nezvratné, čímž zpochybní důkazy opaku.

Stejně tak je i v justiční praxi zjevné, že objeví-li se proti věrohodným důkazům důkazy jiné, které nelze jednoznačně vyvrátit, dospívá soud k určitému mechanickému závěru o tom, že důkazní situace není jednoznačná.

Státní zástupce se navíc zjevně mýlí v tom, že proti výpovědi svědkyně R. a listinným důkazům stojí pouze výpověď svědka K.. Z výpovědi svědka M.Š., která je svým obsahem důkazem svědčícím spíše verzi obžaloby, se podává, že do systému měl přístup i každý strážník na přestupkovém oddělení. V podstatě totéž říká i svědkyně J. R., když uvádí, že tuto možnost měli všichni pracovníci oddělení. Stejně tak vypovídá i svědek R.R., když uvádí, že osoba oprávněná vkládat záznamy do informačního systému tam může vyznačit číslo jakéhokoli strážníka a ten se o tom nedozví, pokud by si nedělal lustraci. Zpochybnění, které vznáší svědek K., je tedy podepřeno i výpověďmi těchto svědků. Motivaci k popsanému jednání zjevně měl především obžalovaný, nelze však vyloučit s jednoznačností, kterou požaduje zákon, že do systému vstoupil někdo jiný.

Výrok o vině i výroky o zproštění obžalovaného podle § 226 písm. b) trestního řádu a § 226 písm. c) trestního řádu byly proto odvolacím soudem potvrzeny jaké správné.

Státní zástupce napadl svým odvoláním i výrok o trestu, který považuje za nedostatečný. S tímto závěrem se ztotožnil i odvolací soud, byť z jiných důvodů, než státní zástupce konkretizoval.

Především lze mít výhrady k závěru soudu, který obžalovaného jednak trestá za zneužití své funkce policisty podmíněným trestem a následně jej jako ředitele městské policie postihuje peněžitým trestem. Pravomoc strážníka a pravomoc řídicího pracovníka dle názoru odvolacího soudu nelze v daném případě udělit. Ostatně sám nalézací soud ve skutkové větě na druhém řádku hovoří o tom, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil v postavení strážníka a ředitele Městské policie XXXXX. Bez svého postavení řídicího pracovníka by nemohl ukládat pokyny svědkyni R. k protiprávnímu jednání, za které byl následně uznán vinným. Peněžitý trest by snad byl na místě, kdyby bylo zjištěno, že obžalovaný za popsané jednání získával výhody, především materiálního charakteru, to však prokázáno nebylo.

Uložení trestu při spodní hranici zákonné sazby je s ohledem na dosavadní trestní bezúhonnost obžalovaného i konečný počet prokázaných dílčích skutků trestem přiměřeným.

Podmíněný trest lze uložit za současného splnění dvou podmínek: že to totiž umožňuje jednak osoba obžalovaného, jednak okolnosti případu.

Osoba pachatele splňuje postup podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, nesplňuje však tento postup druhá nezbytná podmínka tohoto ustanovení, totiž okolnosti případu. Obžalovaný byl v postavení nejvyššího řídicího pracovníka Městské policie XXXXX, jeho základní povinností tedy bylo řídit práci svých podřízených a v přiměřeném rozsahu na tuto činnosti dohlížet. Místo toho však práci svých podřízených v podstatě likviduje a napomáhá svým známým uniknout případnému hrozícímu postihu.

Ukládá-li soud trest, v podstatě naznačuje potenciálním pachatelům, v daném případě širokému okruhu strážníků a policistů, jaký postih jim hrozí v případě, že zneužijí svou pravomoc. Jestliže nejvýše postavené osobě u městské policie druhého největšího města v republice soud ukládá podmíněný trest za zjevné zneužití pravomoci a postavení řídicího pracovníka, nabízí se logicky otázka, jaký postih by měl hrozit řadovým strážníkům či policistům.

Okolnosti případu, tedy zejména vrcholné postavení obžalovaného v daném systému, dle názoru odvolacího soudu již neumožňují podmíněný odklad výkonu trestu. S ohledem na jeho věk a dosavadní bezúhonnost jej zařadil do nejmírnějšího typu věznice.

Vzhledem ke shora naznačenému již nebyl důvodu ukládat trest peněžitý. K požadavku státního zástupce na přísnější či lépe specifikovaný trest zákazu činnosti pak odvolací soud konstatuje, že vzhledem k věku obžalovaného a vzhledem k tomu, že kauza je zjevně mediálně známá, není důvod se obávat, že by obžalovaný měl nějakou výraznější možnost v obdobné trestné činnosti pokračovat.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí odvolacího soudu,

- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí 10.000 Kč (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 11. února 2015

Za správnost vyhotovení:
Jana Desenská

JUDr. Aleš Flídr v. r.
předseda senátu